

Tfæherning: Jeg troer ikke, der kan være Spørgsmaal om at nægte den Bevilling, som her forlanges, medmindre man strax vil reducere Theatret som Kongeligt Theater, sælge det og lade det betale, hvad det har kostet mere, end det skulde, det er egentlig derom, Spørgsmaalet dreier sig, men det vilde under enhver Omstændighed være meget vanskeligt at forsøge noget Saadant igjennem Tillægsbevillingslove og Finantsloven, det maatte i alt Fald blive Gjenstand for en særlig Lov. Imidlertid kunde man alligevel ikke undlade at bevilge Ministeriet Midler til foreløbig at betale, hvad det muligviis skylder for Bygningen — jeg antager, at det skylder det Meste af, hvad her forlanges dertil, eller at det idetmindste under sit Ansvar har betalt Udgifterne, idet det har erkjendt, at det ikke kunde undgaaes. Det er ikke mig, der særlig har gjennemgaaet denne Deel af Budgettet, men jeg kan dog imidlertid give nogen Oplysning, som vil bringe de ærede Medlemmer til at see, hvorledes man er kommen til en saa betydelig Overskrivelse. Dengang Planen til at ombygge Theatret blev forelagt, forudsatte man, at man paa de svære Mure, som stode der og ikke vare meget gamle, kunde opbygge et saa høit Theater og sætte et saadant Tagværk derpaa, som nu er skeet. Da man kom til Udførelsen, fandt man imidlertid meget store Banfkeligheder ved Grunden. Man havde vel gjort Regning paa Banfkeligheder, men man havde langtfra tænkt sig dem saa store som dem, man stødte paa, tildeels fordi man ikke havde undersøgt og ikke havde kunnet undersøge Grunden til den Dybde og med den Fuldstændighed, som var nødvendigt; men man fandt ogsaa, at paa det Sted, hvor Murene stode, var Grunden ikke saaledes, at den Bygmester, der kom til at bygge, og som ikke var den samme, man oprindeligt havde tænkt at skulle foretage dette Bygningsarbejde, ikke turde paa tage sig at bygge saa høie Mure derpaa. Han ansaae ikke Grunden for sikker og kjendte for sit Bedkommende ingen bedre Vet end at lægge en ny Grund, stæffe Bygningen fuldkommen Sikkerhed, og det er det, som hovedsagelig har forandret den hele Bygningsplan. Der er bygget en ganske anden Bygning end den, der først var paatænkt. Det er meget

tvivlsomt, om ikke den Mand, der havde den første Idee til Bygningen, havde kunnet finde Midler til at udføre den indenfor Grændsen af den bevilgede Sum, men den, der senere er kommen til at udføre Bygningen, fordi den første Bygmester var død, har ikke turdet paa tage sig Ansvarligheden for et saadant Foretagende eller har ikke kunnet tænke sig de Midler, som muligviis kunde have været anvendte for at udføre Foretagendet uden Fare. Deri ligger det, at man er kommen til en saa betydelig Overskrivelse. Det er en Feil, som hviler paa vor hele Bygningsadministration, og der er i den Henseende endnu Meget at gjøre, inden vi naae til, hvad det burde være; det er en meget gammel og længe fulgt Vane, vi have for lang Tid tilbage gjort Overslag, som vare meget ringere, end de burde være, og man er bleven ved dermed, man har bygget væk Aar for Aar, man har faaet nye Bevillinger, og man har mange Gange slet ikke vidst, hvad man har givet ud til saadanne Bygninger. Vi maae lidt efter lidt see at bringe det derhen til, at vi virkelig faae det at vide, men hidtil er det kun lykkedes i en ringe Grad. Vi have faaet alle de Erklæringer, der senere ere afgivne, og de gaae ud paa, at det Bygningsværk, som nu staaer der, er særdeles godt. Det er desuden oplyst, at man reent havde overseet en heel Deel af den nye Organisation, som man siden har maattet søie til, og som har foranlediget adskillige af de Udgifter, der her ere komne frem. Det er altsaa ikke en Feilregning eller en Mangel paa Indsigt hos Bygmesteren, der bærer Skylden for disse Udgifter, men der synes at have været en Mangel paa Forudseenhed fra deres Side, der ere de ledende ved den indre Theatermekanisme, om jeg saa maa kalde det. Deri maa Grunden søges, men for Dieblisset troer jeg ikke, der er stort Andet at gjøre end at gaae videre. Jeg holder mig overbevist om, at vi maae blive ved at gaae med Theatret, indtil vi engang see, at det ikke mere kan faae Penge at laane; deri ligger jo en Begrænsning, thi private Folk laane det ikke let Penge, fordi de deri kun see et godt Hypothek for en meget begrænset Sum, og det Offentlige, de offentlige Stiftelser, tør ikke udlaane Penge